

Alsóvárosi HARANGSZÓ

A nagykanizsai Szent József Plébánia lapja

XIII. évfolyam 2. szám • 2018. december

AMIKOR ISTEN OLDJA MEG (Mt 1.18-25)

„Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, József jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatott, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszégyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Amíg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr anygala, és így szólt hozzá: »József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.«”

Ezek azért történtek, hogy beteljesdjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: „Íme, a szűz fogant és fiát szül, Emmánuel lesz a neve.” Ez azt jelenti: Velünk az Isten. József erre fölébredt álmából, és úgy tett, ahogy az Úr anygala parancsolta. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, amíg világra nem hozta fiát, akinek a Jézus nevet adta.

Nem én, és nem másik ember.

A várakozás lelkületének alázata, bizalmat kér tőlünk. A bizalom nem-

(Folytatás a 2. oldalon.)

KÖNYVBEMUTATÓ

Nagykanizsa-alsóvárosi ferences templom címmel albumot adott ki a Szent József Plébánia, Nagykanizsa város és a Kaposvári Püspökség támogatásával. A szép kiállítású, gazdag képanyagú kötet Kostyál László templomtörténeti és Bálint Pál fotós-szerkesztő munkája alapján született meg minden kanizsai polgár örömeire. Méltó karácsonyi ajándéknak szolgálhat bárki számára. A képen az alkotók láthatók a könyv bemutatóján.

SZENT JÓZSEF KÓRUS

Templomunkban utoljára az 1960-as években működött saját nagy vegyeskar. Ez év őszén a korábbi kis énekkarokat, éneklő csoportokat követően többszólamú, a kórusirodalom legértékesebb darbjait megjeleníteni kívánó nagy énekkar alakult. Céljuk a liturgia rendszeres szolgálata, templomunk zenei életének fejlesztése. Az énekkar vezetője kántorunk, Domján József, a művek betanításában az ősz folyamán Martonné Németh Mária szolgált.

AMIKOR ISTEN OLDJA MEG

(Folytatás az 1. oldalról.)

csak az, hogy Isten hatalmas, hanem az is, Isten képes megoldani életem, kapcsolataim problémáit.

Csak át kell engednem neki az iránítást, magyarán szólva alázatot és engedelmisséget kell gyakorolnom. Ha ez megtörténik, a várakozás lelkülete, életem adventje tapasztalatává válik, megélem életembe Isten beavatkozását. Nem csak akkor, amikor megállít, nem csak akkor, ha int, akkor is, amikor „Dávid kulcsa” nyitni kész (Iz 22,22) ma is.

Csak ne zárja kéz, ne zárja szív, ne zárja ajtó!

Megbocsájtásra, békülésre, bocsánatkérésre legyünk nyitottak! Így fogadjuk azt, aki „maga is nyitni kész”!

Tegyük ezt, és áldott lesz az ünnep, mert Ő is velünk lesz, akinek neve Emmánuel.

Csorba Tamás plébános

Saját tetszésre

Aki sem az Istenhez, sem a teremtményekhez való viszonyában nem keresi saját tetszését, és semiben sem cselekszik a saját akaratára szerint, az nem tévedhet.

(Keresztes Szent János aranymondásai)

Tanácsot kérünk Istentől

Javasolja bár minden ember és minden érv, hogy megtegyünk egy dolgot, mégse kezdjünk bele addig, amíg előbb imádságban nem kértünk tanácsot Istentől!

(Loyolai Szent Ignác)

Ha elfordul, nem lehet boldog

Az ember lelkét semmi sem tudja a Földön kielégíteni. Ha elfordult a jó Istentől, nem lehet boldog... Fogjatok ki egy halat a vízből, nem él sokáig! Ilyen az ember Isten nélkül!

(Vianney Szent János breviáriuma)

KARÁCSONYI TÖRTÉNET

Serban András igaz székely ember emlékének

Mi, gyerekek, nagyon vártuk az első havat. Karácsonytájt érkeztek meg nyugat felől a szürke fellegek, s letették terhüket a hegyek koszorúja övezte völgyben, de nem olyan városias, hosszú szállingózás módján, hanem vastag bunda alá került a táj, a falu. Az iskolának akkor egyszeribe vége szakadt, a szünidő kezdetét nem a kalendárium betűi, hanem az első hó jelentette. Mi már december eleje óta a reggeli felkelés után azonnal az

esténként leszakítva a leveles naptár lapjait, mi, gyerekek, lestük azt az egyre közelebb kerülő pirosbetűs számot. Már a szánkózás sem volt az igazi, s amíg a férfiak az udvarban tettek-vettek az állatok körül, mi néztük a konyhaasztal köré kuporodva az anyám keze alól kikerülő mézes figurákat, cukordíszeket, apró meglepetéseket.

Titkolózni nemigen lehetett, nem is volt rá szükség. Őszinte világ volt a mi-

ablakhoz siettünk, hogy ledörzsölve a jégvirágokat, megláthassuk az első havat, szabadságunk kezdetét.

Idén sem kellett csalódnunk. Már november végén megjelentek a fellegek, András-napra már hósipka borította a Kömöge tetejét, s december közepén egy éjszaka kétarasznyi hó hullott, betérített mindent, s mesevilágot varázsolt a környékre.

Hurrá! — rohantunk vissza az ablaktól, s sarokba dobva az iskolatáskát, lázasan kezdtük szőni a szünidei terveket. Kertünk vége a hegyek lábáig nyúlott, s kukoricacsutkát cipőnkre kötve vígan siklottunk a havon. Csúszkálással, ródlizással telt az idő, s este, amikor a konyhában egybegyűlt a család, hallgattuk az öregek szavát, apám, Márton tréfákozásait, a világ gondját, s körülfogott bennünket anyám szerető gondoskodása.

Kezdetét vette a sütés-főzés, a készülődés. Hamarosan itt a karácsony.

S mikor apánk egy este azt mondta, hogy másnap levágjuk a disznót, tudtuk, már csak napok vannak hátra, s

énk, tiszta szándékú, egyszerű szavú.

Úgy mondták otthon: karácsonykor Jézust várjuk, hogy eljöjjön hozzánk, készülünk, hogy méltónak találjon minket. S az igazi ajándékok ezek az esték voltak, amikor a család összehajolva, gyerekek és szülők közös izgalmaival, tréfákozással az eljövendő nap örömeiben készülgetett.

Egy este, hogy apám elfújta a lámpást, Dorka húgom odasúgta anyjának:

— Anya, ugye a Mennyszámban is így telnek az esték?

Anyám igenére már tudtuk, eljön Ő hozzánk, mint tavaly, tavalyelőtt, s amióta csak az eszemet tudom. Aznap szépet álmodtam, angyalok seperték a havat a behavazott utcán.

Egy meglepetés azonban mindig volt. A fa. Ezt mindig apám hozta, de oly észrevétlen, hogy mi, gyerekek sehogy sem értettük, hogyan kerül oda az asztalra, csak lenyűgözve álltuk körül este a gyertyafényben alakot öltő karácsonyfát.

A várt reggelen apám szokás szerint fogta a fejszéjét, felvette hótapo-

só csizmáját, s amikor mi előkaszálódunk a meleg dunyhák alól, már csak imbolygó alakját láttuk a hegynek tartva a fehér hómezőben.

A fát még az ősszel kinézte. Igaz, kicsit messze kellett mennie fel a hegyekbe, de ezt az utat minden évben megtette, talán neki is le kellett tenni a gondokat, kóborolni a csendes, behavazott tájon. A hó érintetlen volt, nehezen haladt előre. Itt-ott állatnyomokat látott. A fagy megdermesztette a fákat, bokrokat, s tündérvirággá varázsolta az erdőt. A Kömöge alatt vitt az útja, aztán fel egy dombtetőre, majd végig a gerincen. Megismerte a helyet. Az ősszel itt kaszáltak egy réten, s már akkor látott egy kis fenyőfát. Arányos termete, dús ágai, tömött levelei, szürkészöld színe rögtön feltűnt neki, s képzeletében már látta is felöltöztetve a szoba sarkában. Ott is volt a fa egy kis beszögellésben, évszázados fenyők oltalmában. Két csapásra kivágta, majd kicsit megpihenve belakmározott tarisznyájából, amelyet anyám varrt neki, s elindult visszafelé. A megindult hóesés betemette a nyomokat, s bizony iparkodnia kellett, hogy sötétedésre visszaérjen. Baljós zúgással feltámadt a szél. Hóna alatt a fenyőfával ugyancsak különös látvány lehetett.

Ám ismerte a tájat, hiszen itt gyerekeskedett, s a falut is alig hagyta el. S mikor arról beszélt az unszolásunkra, hogy volt egyszer Pesten is, teljes bizonyossággal gondoltuk, hogy apánk világlátott ember. Leért a völgybe, s már erőst szürkült az idő, amikor elérte a falu első házait.

A hegyek alatt, a forrásnál — ahova együtt jártunk a nyáron a többi gyerekekkel vízért —, kis ház állott. Egy öreg juhászé volt, kit, mivel nem csizmában járt, hanem bakancsban — mindenki Bakancsos Pista bácsinak szólított.

Rossz érzés fogta el apámat a behavazott udvar, a setét ablakok látán. Megnyitotta a kertajtót, letámasztotta a fát a tornácra, és benyitott a házba. Pista bácsi az ágyban feküdt.

— Mi van magával? — kérde apám, ahogy meggyújtotta a világot.

— Beteg vagyok, Márton — mondta az öreg. A kályha hideg volt.

— Mindjárt befűtök. Zsófi majd holnap hoz meleg levest meg kóstolót.

Kiment a fészkerbe, fát keresett. De csak a hó alatt talált nyirkos, korhad fadarabokat, így a feladat reménytelennek látszott. Aztán pillantása az ajtónál lévő fára esett. A tuskóra tette a kis fenyőt, nagyot fohászkodva apróra hasította.

Lassan pattogni kezdett a tűz, s fenyőillat töltötte be a kicsi házat. Pista bácsi megkönnyebbedett.

— Akkor holnap — mondta apám búcsúzóul.

Már nagyon vártuk őt. Nehéz lép-teit hallva izgalom vett rajtunk erőt. Végre mindannyian együtt vagyunk idehaza.

Amikor pillantásunk fehér arcára esett, csak annyit gondoltunk, milyen hideg lehet, s újra átadtuk magunkat a várakozás bódító érzésének. Anyám néhány szót váltott apámmal, majd ünneplőbe öltözve ültünk le a konyhában, s kezdődött, amit úgy vártunk. Apám ölbe vett bennünket, s szokásunk szerint mesélni kezdett egy idegen országról, egy házaspárról, a születendő kisgyermekről, emberekről, hatalmasokról és szegényekről. Beszélt a rokonokról, a barátokról, a nélkülözőkről, s percek alatt odavarázsolta elénk a falut, a múltat és jövőt, az egész világot. Aztán énekelni kezdtünk, s amikor a kis csengő megszólalt, nagy izgalommal nyitottuk ki a szobaajtót. Az asztalon egy tányérban ott voltak a mézes és cukrozott díszek, égtek a gyertyák a tartókban, de a fa, a fa nem volt sehol.

Könnyes szemmel, kérdőn néztünk apánkra. A sarokban állt, anyával egymáshoz hajoltak, szemükben megcsilant a gyertyák fénye.

Találkoztam az úton vele, elkérte a fát, én meg odaadtam neki, hiszen nem illik egy kérést tőle megtagadni.

Szavai megnyugtatóan csengtek. Anyám, hogy a csend feszültségét feloldja, az ünnepi asztalhoz invitált bennünket.

— Boldog karácsonyt mindenkinek — mondta, és behozta a gőzölgő levest.

Garay András

Móra László

KARÁCSONYI CSENGŐ

Csingilingi, cseng a csengő,
Száll a szánkó, mint a felhő,
Csaknem elszakad a gyeplő,
Csingilingi, cseng a csengő.
Égi szánkót hajt az angyal.
És mire az esti hajnal
Megjön a szép fenyő gallyal,
Cseng a csengő, jó az angyal.
Itt a Jézus angyalokája,
Égben termett csoda fája,
S mindent, mindent aggat rája
A kis Jézus angyalokája.
Arany diót, arany csengőt,
Ezüst lepkét, ringót rengőt,
Amilyen még földön nem nőtt,
S csilingelő arany csengőt.
Kérünk Jézus angyalokája,
Ahol sok a koldus, árva,
Hol jószágod legtöbb várja,
Ott pihenj meg legtovábbra.
Hozz örömet, békességet,
A szíveknek melegséget,
Karácsonyi szép meséket,
S az Istennek dicsőséget.

VALLOMÁS

Pár éve nem tudtam volna kiállni a hívek elé. Nem is tudom, mi történt velem, amikor először olvastam és ily módon szolgáltam az Urat. A hantom remegett, a tenyerem izzadt, de egy gyors fohászt minden olvasásom előtt elmondok, amíg kiérek az olvasóállványhoz. Azóta nagyon szívesen olvasom akár a szentlekkét, a könyörgéseket vagy az olvasmányt. Mindig mosolyog utána, és hálát adok a Jó Istennek, hogy velem volt abban a pár percben is.

Sólyom Emese

„BÉKESSÉG NEKTEK!”

„Békességet hagyok rátok, az én békémet hozom nektek” (Jn 14,27) — ígéri Jézus. Az emberiségnek talán a legnagyobb vágya valóban a béke. A karácsonyt szokás a szeretet és a béke ünnepének nevezni. Ilyenkor advent idején érdemes elgondolkodnunk azon, hogy is állunk mi a békével. Béke van a lelkünkben is? Én úgy gondolom, szinte mindannyiunknak szüksége van megbékélésre. Meg kell békélnünk önmagunkkal, a világgal és legfőképpen Istennel!

Vajon meg tudunk békélni önmagunkkal? Van, akinek ez nagyon könnyen megy, de azt hiszem, többen vagyunk, akiknek ez a legnehezebb feladat. A belső értékek és a külső értékek között ma nagy az eltolódás a külsőségek javára. A média, a reklámok, a közösségi oldalak mind arra biztatnak bennünket, hogy megfeleljünk a külső elvárásoknak, vásároljunk, költsékezzünk, hiszen minden, ami értékes ezen a Földön, megvásárolható. Csak akkor vagy értékes, ha szép vagy, erős és fiatal. Rossz példaképeket választunk magunknak, irracionális álmokat kergetünk. Eközben nem vesszük észre belső értékeinket. Ezért inkább próbáljuk megismerni önmagunkat, értékes tulajdonságainkat, de hibáinkat is, és olyan célokat válasszunk, amelyek elérhetőek, és amelyek tartós örömet és boldogságot hoznak életünkbe! Az anyagi javak nem ilyenek.

Mi, emberek soha nem lehetünk büntelenek. Emiatt sokszor gyötör bennünket lelkiismeret-furdalás, nem tudunk megbocsátani önmagunknak. A hiábavaló önmarcangolás ellen nekünk, katolikus keresztényeknek gyógyszer a bűnbánat szentsége, a gyónás. Ha megbánjuk és meggyónjuk bűneinket, letesszük azokat isten elé, aki ha őszinte a megbánás, megbocsát nekünk.

Ha Isten megbocsát, akkor ki vagyok én, hogy nem bocsátok meg önmagamnak? Erről szól Ferenc pápa tegnapi twitter-üzenete is: „Az emberi élet értékes, szent és sérthetetlen Isten szemében. Senki se tarthatja ér-

téktelennek sem mások életét, sem a sajátját.”

Csupán önmagunkkal megbékélni azonban nem hoz békét és nyugalmat. Meg kell békülnünk a többi emberrel is! Kempis Tamás *Krisztus követése* c. könyvében olvassuk: „Nagy és üdvösséges tisztulása van a szenvedő embernek, ha úgy állja a rajta esett jogtalanságokat, hogy inkább a másik bűnén bánkodik, mintsem a maga sérelmén: ha örömet imádkozik azokért, akik ellene fordulnak, és vétkeiket szívből megbocsátja.”

Az oktan békétlenséggel büntetőjogásként nap mint nap találko-

és azzal, hogy megbocsát, saját maga hozzon döntést a saját ügyében, ne egy lélektelen hivatal. Sajnos nagyon kevesen élnek ezzel a lehetőséggel, az emberek nem akarnak megbékélni egymással, hajszojják saját vélt, vagy valós igazságukat hosszú évekig. Gyötörve ezzel önmagukat és a másikat is. A bosszú bizony édeesebb.

Úgy gondolom, nagyon igazak Kalkuttai Teréz anya szavai:

„Gyakran találok sok-sok szívben sok-sok keserűséget, sok-sok nyelven kiejtett sok-sok csúnya szót, nagy-nagy gőgöt a viselkedésben. Kérjük

zom. Egy rosszul megválasztott mondat, egy kapavágásnyi föld, egy visszautasított szerelmi ajánlat embereket arra készítet, hogy a másikat ellehetetlenítse, tönkre tegye, kárt tegyen benne vagy javaiban. A büntető törvénykönyvünk ismeri a tevékeny megbánás fogalmát. Ha a bűnelkövető beismeri és megbánja tettét (természetesen csak az enyhébb bűnökről van szó), és hajlandó azt jóvá tenni, a sértett pedig ezt elfogadja, és megbocsát, akkor a közvetítői eljárás keretében egy mediátor segítségével módjuk van megbékélni egymással. Ennek az eljárásnak az igazi jelentősége nem az, hogy elkerülhető vele a büntetés, hanem éppen az, hogy a szembeálló felek leüljenek, beszéljenek egymással. A sértett fél megnyugodjon, megismerje a másik indokait,

szüntelenül a Szentlelket, hogy úgy szerethessük egymást, ahogy Jézus szeretett bennünket!”

De a legfontosabb megbékélni Istennel, mert aki békességben van Istennel, az békességben van önmagával és a világgal is. Sokan azt hiszik, hogy békességben vannak Istennel, de valóban így van ez? Nem félünk időnként tőle? Nem gondoltuk soha, ha valakit a környezetünkben baj ért, hogy megverte az Isten? Ez nem egy szerető, hanem egy büntető Isten képe. Nincs olyan bűnünk, amit nem mondtunk el neki? Nem tettünk neki soha szemrehányást amiatt, hogy bánat, szerencsétlenség ért bennünket? Nem tettük fel soha ezt a kérdést, hogy „Miért nem bünteti a gonoszokat? Miért nem hallgatja meg könyör-

(Folytatás az 5. oldalon.)

(Folytatás a 4. oldalról.)

gésemet?” Bizony nem vagyunk mindig békességben Istennel.

Barátnőm lánya egy éve halt meg hirtelen, 46 évesen, három gyereket hagyott maga után. Mit érez ilyenkor egy anya? Nem keményedik meg a szíve Isten iránt? Ez történt Jóbbal is, akitől mindenét elvette az Úr, többek között 10 gyermekét, bár hite szerint mindig feddhetetlenül élt. Ám mégis ezt mondta: „Ha a jót elfogadjuk Isten kezéből, akkor miért ne fogadnánk el a rosszat is?”

Majd Elihu figyelmezteti őt a következőképpen: „Az igazságtalanság távol áll az Istentől, a Mindenható nem követ el álnokságot. A tettei szerint fizet az embernek, és aszerint bánnik vele, ahogyan él.”

El kell fogadnunk, hogy Isten tettei nem mérhetőek emberi ésszel! Isten nem a földi testünket akarja megmenteni, hanem a lelkünket. Ezért célja az, hogy minél többen megtérjenek. A fiát azért küldte közénk, hogy ő benne életünk legyen, és ezért küldte a Szentlelket is, hogy még életünkben megtapasztaljuk a megváltás gyümölcseit.

Pál apostol azt hirdette: „A Úr közel van. Ne aggódjatok semmi miatt, hanem imádságotokban és könyörgésekben terjesszétek kéréseket az Úr elé, hálaadásokkal együtt! Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és értelmeteket Jézus Krisztusban.” (Fil 4,5-7)

Legyen hát béke mindannyiunk szívében, és ne csak most, decemberben!

Kökényes Julianna

IMÁDSÁG

Uram, hittel fordulok ma hozzád, tudva, hogy Te vagy az élet és a történelem Ura. Hibáimat és gyengeségemet ismerve minden bizalmamat beléd helyezem, mert Te mindig megtartod ígéreteidet. Amint elmélkedem a hűséggé változó szereteteden, arra vágyom, hogy én is a hűségemmel fizessem vissza ezt neked. Azért vagyok itt, hogy hallgassak, és így felfedezzem az akaratodat a mai napomra.

SZENTESTE A KÓRHÁZBAN

A szentestét minden évben a számomra legfontosabb emberekkel, a családommal töltöm. Szeretem a minden évben változatlanul ismétlődő ünnepet. A vidám hangulatú fadíszítést, a vacsorakészítést, a *Mennyből az angyal* közös éneklését, az izgatott ajándékbontást, az éjféli misét.

A szokásos menetrend két éve megváltozott. Tamás atyához csatlakoztam elektromos zongorámmal a szentestei kórházi beteglátogatásához. És miért is?

Betegként biztos nehéz kórházban tölteni a karácsonyt. Úgy gondolom, hogy a betegek magányosabbnak, kiszolgáltatottabbnak érzik magukat az ünnepek idején még akkor is, ha hozzátartozóik velük töltik a kórházban a szentestét. Hiszem, hogy a zene gyógyít, megnyugtat, békességet ad, jókedvre derít.

2016. december 24-én 14 órakor izgatottan érkeztem Tamás atyával, édesapámmal és kislányom egykori dadusával, Ilikével a Kanizsai Dorottya Kórház ápolási osztályára. A szolgálatot teljesítő nővérek készségesen fogadtak és vezettek bennünket a kórtermekbe.

A betegek meglepődve néztek ránk, amikor beléptünk a kórtermekbe. Tamás atya kedvesen tájékoztatta őket jövetelünk céljáról. A betegek többsége örömmel vette jelenlétünket, és kíváncsian várták, mi is fog következni. Amíg édesapámmal összeszereltük a hangszert, Tamás atya és Ilike beszélgetett a betegekkel, akik szívesen elegyedtek szóba velük.

Minden kórteremben énekeltem egy karácsonyi éneket, melynek különböző fogadtatása volt. Valaki mosolygott, dúdolt velem, vagy a meghatódottságtól csak a szemeit törölgette. Tamás atya egy közös imára hívta a betegeket, akik közül senki sem mondott nemet a felkérésre. Hívó és nem hívó együtt imádkozta velünk a *Mi Atyánkot*. Közös énekléssel zártuk látogatásunkat. A *Mennyből az angyal* és a *Dicsőség a mennyben az Istennek* énekektől csak úgy zengtek a kórtermek. A lehangosabban

abban a kórteremben, ahova be se akartak minket engedni.

Lélekben feltöltődve, boldogan térünk haza megfogadva, hogy a következő szenteste délutánját is a kórházban töltjük.

Egy számomra kedves dal szövegével kívánok mindannyiunknak áldott, szeretetteljes ünnepet!

L. Nagy Edina

Hólepte mezők, magányos léptek, az otthon fénye már sejlik hívogatón. Gyermeki mesék, emlékek kélnek, egy régi este, mely tengernyi titkot szolt.

Karácsony éj, itt van megint, egy gyermek fénye belül csendben megérint.

Legyen minden szív ma szabad, jusson fényre mind, aki rab! Reményt hozzon, mától kezdve, békessége legyen velünk!

Karácsony éj, harangszó száll, távol egy gyermek végre fekhelyre talál. Legyen köztünk egy akarat, legyen ünnep valódi nagy, legyen Jézus úrrá bennünk, Csak így lesz igaz ünnepünk. Nagy ünnepünk!

Ady Endre

AZ ÚR ÉRKEZÉSE

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.
Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.
És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De, Őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom

A GYÓNÁS MINT A KIBÉKÜLÉS SZENTSÉGE

A bűnbánat és a megbocsátás gyermekkorban működik a legkönnyebben és a legtermészetesebben. Figyeljük meg, hogy a kisgyermek sosem haragszanak sokáig, nem emlegetik a mások vétkeit, megbántásait nem-hogy évek múlva, de gyakran már napok múlva sem! Sőt, a legjellemzőbb, hogy már aznap fátylat borítanak a történetekre, és békében játszanak tovább. Nem véletlen, hogy Krisztus azt mondta: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18,3). A felnőttek ezzel szemben gyakran képtelenek bocsánatot kérni, illetve megbocsátani, valamint sokáig emlékeznek mások bűneire. Szomszédok, munkatársak és olykor még családtagok is képesek örökre megharagudni egymásra, nembeszélő viszonyban lenni, keresztbe tenni egymásnak, megsértődni.

Miért van az, hogy az egykor jó kapcsolatok felnőttkorban képesek végérvényesen tönkremenni? Mikor, minek a hatására fertőződünk meg ezzel a „felnőtttes hozzáállással”? Akkor, amikor — Ádámhoz és Évához hasonlóan — elveszítjük Istennel való bensőséges kapcsolatunkat, Isten iránti feltétlen bizalmunkat, lelki ártatlanságunkat. Legyünk olyanok, mint a gyermekek; tiszta szívűek, irgalmasok, jámborak! Jó hír — Krisztus evangéliuma —, hogy mindez felnőttként is lehetséges. Nekünk, katolikusoknak ennek legfőbb módja a bűnbánat és bűnbocsánat szentsége, azaz a gyónás. Isten vár bennünket, hogy megbocsáthasson nekünk. Karácsonykor éppen ezt ünnepeljük; az isteni irgalom megnyilatkozását, az Isten és az ember közötti új szövetség létrejöttét, az Isten Földre szállását. Milyen szép lenne idén úgy ünnepelni, hogy mi is akarjuk Krisztus eljövetelét a szívünkbe...

A bűnbánat és a bűnbocsánat három síkon zajlik: Isten és ember között, mely elsősorban a gyónáson keresztül történik, ember és ember között, mely a kapcsolataink rendezésében mutatkozik meg, és nem felejt-

kezhetünk meg az önmagunknak való megbocsátásról sem, mely szintén életbe vágó lelki egyensúlyunk szempontjából. Teljes, őszinte gyónást akkor végzünk, ha mindháromra kellő hangsúlyt fordítunk.

A Katolikus Egyház Katekizmusában olvashatjuk: „Amikor a bánat a mindennél jobban szeretett Isten iránti szeretetből fakad, „tökéletes bánatnak” (a szeretet bánatának) nevezzük. Ez a bánat eltörli a bocsánatos bűnöket; sőt elnyeri a halálos bűnök bocsánatát is, ha együtt jár azaz a szilárd elhatározással, hogy a bűnbánó, mihelyt alkalma nyílik, szentségi gyónáshoz járul. A bűnök megvallása (vádolása) pusztán emberi szempontból nézve is megsza-badító, és megkönnyíti a másokkal való megbékélést. A gyónásban a megvallás által az ember szembenéz a bűnökkel, melyekben vétkesnek bizonyult; vállalja a felelősséget, és ezáltal újból megnyílik Isten és az egyház közössége felé, hogy lehetővé váljon egy új jövő.”

Megdöbentő, hogy a mai ateista Észak-Koreában mind a mai napig bevett szokás, hogy a gyerekek kötelesek iskolatársaikat különféle vétkek elkövetésével egy nyilvános ceremónia keretében vádolni. Aki nem mond elég vádat barátai, osztálytársai ellen, még meg is büntetik. Így nevelik beléjük az egymás iránti bizalmatlanságot, gyűlölködést. Milyen szép, hogy nálunk, keresztényeknél ennek nem így kell lennie. Lehetőségünk van arra, hogy az egyház előljárója közvetítésével önként megvalljuk bűneinket Isten előtt, kiengesztelődjünk az egyházzal, és helyrehozzuk szeretetkapcsolatainkat.

Sok ember számára nehézség a másokkal való megbékélés, a régóta tönkrement kapcsolatok helyreállítása. Nem megy olyan könnyen egyszer csak odaállni a másik elé, őszintén bocsánatot kérni, kiönteni szívünket-lelkünket, és egymás vállára borulva újrakezdeni. Ilyenkor érdemes imával kezdeni a megbékélést, kérni Istent, hogy őrzi ki szívünk-ből

a haragot, a büszkeséget, a sértettséget! Lehet apró gesztusokkal közeledni a másikhoz; a szurkáló megjegyzések elhagyása, egy mosoly, egy apró kedvesség, figyelmesség csodákra képes. És ne feledjük, a bűnbocsánat terén is igaz: „Ami az embernek lehetetlen, az az Istennek lehetséges.” (Lk 18,27)

Fűr Tamás és Anita

Dutka Ákos

KARÁCSONYI BESZÉLGETÉS AZ ÚR JÉZUSSAL 1923-BAN

Ha e beteg, bolond világra
Uram, még egyszer megszületnél,
Bár milliónyi templomod van,
Kezdehetnél megint Betlehemnél.
Szalmajászolnál rangosabb hely
Uram, tenéked ma se jutna:
Soha messzibb a Te országod,
„Miatyánkod” bár mindenki tudja.

Ha így jönnél Názáretből
Sápadtan, fázva, december este,
Az ügyefogyott szenvedőkhöz
Párizsba, vagy Budapestre,
S leülnél az éhezők közt
S abból, amit valaha mondtál
Mesélnél új vigasztalásul —
Elfognának a tizedik szónál.

Mondjál csak új Hegyibeszédet
S amit mondtál a gazdagokról
S ha gyűlnének az elhagyottak
S szólnál az Írás-forgatókról
S ha megpróbálnád Uram még egyszer
Az Embert rávenni Szeretetre —
Internálnának, esküszöm rá,
Ha nem is vernének mindjárt keresztre.

Ne legyünk farizeusok

Ne legyünk farizeusok! Ne tartóztassuk meg magunkat a jócselekedetektől!

(Pio atya breviáriuma)

BÉCSI KIRÁNDULÁS

A BÉKÍTŐ SZÜLETÉSE MINT ÜNNEP

A béke harmonikus állapot, amelyben a félelemnélküliség, a nyugalom és a szeretet van jelen. A lelki béke nyugalmat, tiszta lelkiismeretet jelent.

Világunkat a mindenhol és minden élethelyzetben jelenlevő, emberi kapcsolatainkat, mindennapjainkat súlyosan terhelő feszültségek, a konfliktusok sokasága jellemzi. Diszharmonia és szorongás, félelmek és az erőszak legváltozatosabb formái. Mindennél nagyobb szükség van hát a békére.

Hitünk a lelki békét fontos erénynek, célnak tekinti, amely Isten talán legdrágább ajándéka. „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek” ígéri Jézus az utolsó vacsorán tanítványainak. A béke ajándékát adja nekik egy meghitt és fontos pillanatban — akkor, amikor „hitünk

legszentebb titkát” feltárja előttük —, és ugyanezzel oldja a rejtőzködő tanítványok rettegését feltámadását követően: „Béke veletek!”.

A szentáldozás előtt egymás felé fordulunk, megérintjük egymást, megfogjuk egymás, kezét... Béke veled!... és elmosolyodunk. A mai világban keveset mosolygunk. A lelki békénket meglelni megyünk. Szentmisén is ekkor mosolyodnak el az emberek, és a gyerekek is ezt szeretik legjobban. Ennél az isteni gesztusnál — amelyet testvéreink által tapasztalunk kerülünk abba a harmonikus, befogadó állapotba, amelyben a szentáldozással átélhetjük Isten békéjét, a közösség békéjét. Lehet hosszas teológiai vitát folytatni arról, hol és mikor van helye a szentmisén a békeköszöntésnek... Én a mosolygó

hívekkel együtt azt gondolom, nem véletlenül alakult így a liturgia.

„A béke annak a megváltásnak a gyümölcse, amelyet Krisztus hozott a világba halálával és feltámadásával.” Nehéz ezt felfogni, és még nehezebb átélni ezt a gondolatot. Az embereknek Jézus szenvedésén keresztül az erőszak képe, feltámadásában a megváltás, megkönnyebbülés és eufórikus öröme jelenik meg. Intenzív érzelmek. Nehéz harmóniát és békét társítani hozzá még akkor is, ha hisszük és valljuk, hogy a folyamat vége az Úr békéje, lelkünk békéje.

Az élet legdrágább emberi ajándéka a gyermek, természetes hát, hogy a születéséhez könnyebben társítjuk a békét, az örömet. Van-e békésebb kép számunkra az alvó csecsemőnél?

A megváltó születése liturgikusan, az emberi természet szerint és önmagában is békés és boldog pillanat. Karácsonykor az isteni csoda emberi csodán keresztül jelenik meg, emberi csodává szelődül.

Koncentrált pillanat, a békesség Ura egyszülött Fia, a Békítő — aki majd a békét, a szeretetet és a megváltást hirdeti — megjelenik közöttünk. Jelképes pillanat! Olyan, amit hívó és nem hívó ember egyaránt befogad.

A béke vágya elfojthatatlanul jelen van mindenki szívében. Ennek folytán rohanó, forrongó, erőszakos világunkban öntudatlanul is megnövekszik és felértékelődik a karácsony jelentősége.

Megjelenik hangulatainkban, kapcsolatainkban, jókívánságainkban, a hétköznapi élet minden területén. A „Béke és szeretet ünnepe”, „Békés, boldog karácsonyt!”. Képeslapok, reklámok, ajándékok tömkelege. Materializálódik, anyagiasul!

Ezért azt kérem tőletek: vigyázzunk rá! Fogjuk fel, értsük meg! Érezzük és éljük át a jelentését és a jelentőségét!

Maga a békesség Ura adjon nektek mindig, minden körülmények között békességet Az Úr legyen mindnyájatokkal... Karácsonykor is!

Dr. Balogh Attila

ADVENTI FOGLALKOZÁS

ZARÁNDOKLAT MEDJUGORJÉBA

Templomunk híveiből csoportok kelnek zarándokútra Medjugorjéba évenkénti rendszerességgel. Az út lelki vezetője Csorba Tamás atya, a kirándulás szervezője Lábodi István testvérünk.

1981. június 24. óta megjelenik ott a Szűzanya, és üzeneteket ad át, amelyek a béke, a hit, a megtérés, az ima,

a bűnt és a bűnbánat témáit taglalják. Csaknem egymillió zarándok látogatta meg a 4300 lakosú kisvárost Bosznia-Hercegovinában. Fő temploma a Szent Jakab-templom, ahol rendszeres eucharisztikus imaórákat tartanak, és lelki programot adnak a hívőknek, ahogyan a mi társainknak is.

A KIBÉKÜLÉS ÉS A MEGBOCSÁTÁS A MI JAVUNKRA VÁLIK

A Bibliában a „megbocsátás” görög eredetű szó, azt jelenti, hogy valaki elenged valamit. Jézus ezt mondta: „Bocsásd meg nekünk bűneinket, mert mi is megbocsátunk mindenkinek, aki ellenünk vétkezik”! Amikor megbocsátunk valakinek, többé nem neheztelünk rá, és nem akarunk elégtételt venni az elszenvedett sérelemért, veszteségért. A Biblia azt tanítja, hogy „az igazi megbocsátás az önzetlen szereteten alapul, mivel a szeretet nem tartja számon a sérelmet”. (1Kor 13:4,5)

A megbocsátáskor szembenézünk a negatív érzésekkel, érzelmekkel, fájdalommal. Átbeszélni, megbeszélni, feldolgozni kell a veszteséget, a traumát! Büntetés által nem tudunk egy másik embert eljuttatni oda, hogy ő bocsánatot kérjen tőlünk. A megbocsátásnak nem előfeltétele a bocsánatkérés.

A kibéküléshez két ember kell, meg kell különböztetnünk a megbocsátást a kibéküléstől! Ha kibékülök a másikkal, az nem jelent felejtést, hanem azt, ha eszembe jut a sérelem, az sem mérgezi a kettőnk kapcsolatát. Az is lehet, hogy a másik nem is érzi bűnnek azt, amit ellenem elkövetett. Függetlenül attól, hogy kér-e a másik bocsánatot vagy nem, a független, szabad ember képes és kész megbocsátani ezt is, és soha többé nem emlegeti. Kibéküléskor elengedjük az „adósságot” és megbocsátunk.

„Aki azt kérdezi tőled: haragszol-e még rá, az biztos, hogy közel áll hozzád, hiszen ezt nem lehet kiáltva mondani, csak halkan. Ehhez talán már három lépés távolság is túl sok.” (Ancsel Éva)

Kölcsönös megbocsátás egy házasságban vagy párkapcsolatban megerősíti két ember kapcsolatát, és kibéküléshez vezet. A kibéküléshez vezéreljen bennünket Walter Trobisch gondolata is: „Nem azon van a hangsúly, hogy ne veszekedjete, hanem azon, hogy tudjatok kibékülni”!

Igazán megbocsátani talán az egyik legnehezebb lelki feladatunk, pedig tudnunk kell, hogy minden haragot, sérelmet, megbántottságot, keserűséget, netán bosszúvágyat, amit hordozunk magunkban, valójában magunk ellen fordítjuk! Önmagunknak ártunk, nem a másinak, önmagunkat betegítjük meg.

Az életútunk három nagy szakaszból áll: a múltból, a jelenből és a jövőből.

Tudnunk kell, hogy a múlt irreális, mert már nincs, a jövő irreális, mert még nincs, egyedül a jelen reális, a jelenen belül pedig az „itt és most” pillanata, amit élünk! Ez a pillanat egészséges esetben magába foglalja a lezárt és megbocsájtott múltat is, és már benne foglaltatik a jövő ígérete, hisz azokra az érzésekre és gondolatokra épül, amit a jelen pillanatában megélünk.

A hívő embernek kapaszkodót ad a Biblia, mert parancsba adja: „Bocsássatok meg egymásnak úgy, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztus Jézusban”!

Ebben a tudatban lehet megbocsátani egymásnak úgy, hogy minden keserűséget, kellemetlenséget, minden kórt szívből tudjunk elengedni. Ez nem felejtést vagy meg nem történtté tevést jelent a lelkünkben, hanem belső békét, a bennünket pusztító érzések elengedését.

A harag és a tehetetlen düh mérgezi az életünket. Kapcsolatainkat megrontja, hiszen megterheli az idegrendszerünket, és növeli a feszültségünket. Ha valaki nem tud, vagy nem akar megbocsátani, abba bele is lehet betegedni.

Ha megbocsátok annak, aki fájdalmat, sértést, súlyos bánatot okozott nekem, akkor belül felszabadulok, megkönnyebbülök és a hitben is megújulok.

A megbocsátás azt jelenti, hogy az ember feladja, elengedi a megtorlás igényét, és nem vezérli a tehetetlen dühe.

A Biblia tanítása szerint a megbocsátás a hívő ember számára hitből való engedelmesség. Lelki iránytű számunkra, ha tudjuk, hogy a Biblia szerint a megbocsátás négy dologból áll: „Azt jelenti, hogy emlékszel, hogy neked mennyi minden megbocsátott. Ha megbocsátasz, elengeded azt a jogodat, hogy elégtételt szerezz magadnak. Azt jelenti, hogy jóval felelsz a gonoszra. Azt jelenti, hogy addig folytatod ezt a szeretetet, amíg szükséges, amíg a fájdalom elmúlik, és megszűnik a bosszúvágy.”

Jézus tanítványa, Péter megkérdezte: „Uram, hányszor kell megbocsássak valakinek, aki vétkezik ellenem? Még hétszer is? Nem, nem hétszer — válaszolt Jézus, hanem hetvenhét-szer is”. (Mt 18,21-22)

Az életútunk nem egy lineáris egyenes, az maga a hullámzó és megnyugvó tenger. A harag és a keserűség vihart teremt és lehúzza, megbetegíti a lelkünket, nem teszi lehetővé, hogy emelkedetten gondolkodjunk, és helyesen ítéljünk. Az egész éle-

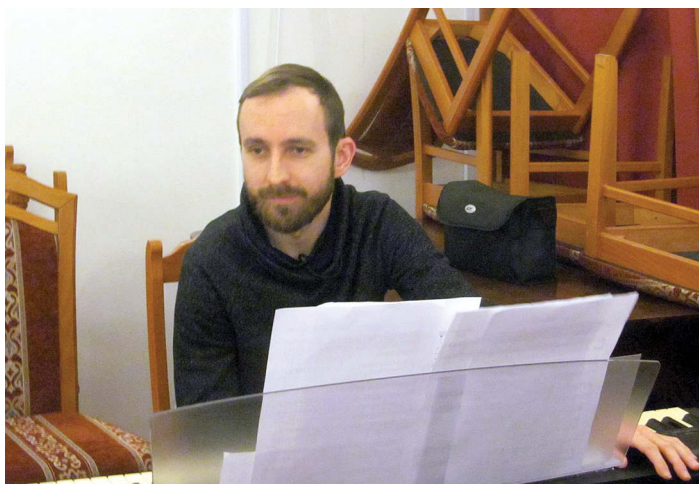
(Folytatás a 11. oldalon.)

A SZENT JÓZSEF KÓRUS ÉLETÉBŐL

A kórus tagjai hetente egy alkalommal vesznek részt próbákon. Itt vagy új kórusműveket, dalokat tanulnak, gyakorolnak, vagy felkészülnek a következő templomi szereplésükre. Többek közt Kodály, Händel, Eszterházy Pál, Pellegrini, Werner, Palestrina stb. kórusműveket adtak elő. Szereplésük ideje minden hónap első vasárnapján van, a 10 órás szentmisében. Szeptember óta a felkészülést segítő elektromos orgonával is rendelkeznek, vala-

mint az egységes megjelenést szolgáló öltözeti kiegészítővel. Jeles egyházi alkalmakkor szolgáltak és szolgálnak a szentmise liturgiájában, pl. Krisztus király ünnepén, advent első vasárnapján, karácsonykor. A négy szólamú énekkar vezetője folyamatosan gyarapítani kívánja a tagságot. Különösen szoprán és tenor hangfekvésű énekeket várnak.

Mónai Zsuzsa

(Folytatás a 10. oldalról.)

tünk egyik fontos iránytűje kell, hogy legyen az alábbi gondolat: „Ne ítéld, hogy ne ítéltess!” Aki haragot, keserűséget, sérelmeket táplál a lelkében, az önmaga rabja. Beszűkülte érzelmi és lelkiállapotban, csőlátóként, kényszer-gondolatok és indulatok rabságában él. A megbocsátás érzés viszont felszabadít, szabaddá tesz bennünket. Kinyitja a nyomasztó lelki rabságunk kapuit, hogy lelkileg szabad emberként felülemelkedjünk a helyzeteken, melyekben fokként

követik egymást az érzéseink, főlé emelkedve az értelmünk és legfelül megkoronázva őket a hitünk. Csak az válik igazán szabaddá, aki megbocsátott. Ez győzelem önmagunk felett, pontosabban Jézus győzelme bennünk.

„Ne ítéljetek és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatások. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik!” (Lk 6,37)

*Dr. Kaszás Gizella
klinikai szakpszichológus,
pszichoterapeuta*

VAN KIÚT, VAN VÁLASZ

Van kiút, van válasz recsegő-ropogó világunk kérdéseire. Jézus, ha ma kö-zénk jönne, ugyanazt tenné, mint kétez-zer évvel ezelőtt: szépen megélné a csendes, egyszerű názáreti életét szeretteivel. Dolgozna, alkotna mint ács vagy földműves vagy tanár vagy orvos: becsületesen, szorgalmasan, ott a szép szülőföldjén, ahol született.

(Böjte Csaba gondolatai)

CSAK ÜL A PADON

Délután van, hazafelé indulok. Azon tűnődöm, vajon otthon visszakapcsolták-e már a gázt. Be tudom-e fűteni lakásunkat, sikerül-e megfőzőm a vacsorát a családnak. A téren megállok egy pillanatra, mert a padon ülő pár ember között észreveszek egy ismerős arcot. Figyelni kezdem. Megöregedett mióta nem láttam, és bete-

gesnek tűnik. Az élete nem úgy alakulhatott, ahogyan tervezte. Arra gondoltam, beszélnem kell vele. Egykor együtt gyerekeskedtünk. Ugyan nem tartozott a legjobb barátok közé. Nekem mindenem megvolt, neki nem. Ám nem vette el a kedvét soha a szegénység. Az édesanyja és sok testvére mind hittek abban, hogy az Isten szeretettel néz rájuk. Én akkor még nagyon nem. Ki is volt a szegényebb?

Aztán elmondja, hogy a negyvenes éveie elején jár, de annyi minden történt vele, mint mással egy egész élet alatt sem. Dolgozott. Nehéz munka, szabadtéren. Esőben, hóban, sok konfliktussal. Jó ideje nem talál semmit. Az édesanyjával élt ekkor még. Aztán találkozott egy sokkal idősebb férfival, akitől egy kisfiút szült, akit az anyukája nevelt fel. Ő viszont soha nem megy haza, nem akar keményen dolgozó édesanyja nyakán élni. Hajléktalan. Éjjel a szállón húzza meg magát, nappal céltalanul bolyong a városban, de véletlenül sem arra, ahol a rokonokkal találkozhatna — mondja — közben lesüti a szemét.

Kérdezi, mivel foglalkozom most. Tudom, mosolyt fog fakasztani az arcára a válaszem: hitoktatok. Kike-rekedik a szeme, és rögtön magyarázkodni kezd. Félre ne értsem, ő nem okolja az Istent semmiért. Nem okol ő senkit. Templomba ugyan nem

jár, de tudja, hogy járhatott volna már rég ő is úgy, ahogy a lánytestvérei. Ha Isten megengedi neki, akkor a szállón szerzett barátaival még sokáig szeretne együtt lenni. Nem panaszkodik. Segítenek egymásnak mindenben. Elmennek az orvoshoz receptekért a társaiknak, bevásárolnak. Megosztanak mindent. Persze azért nem olyan, mint amiről kis-lányként álmódott, de ha el tudja tompítani a lelkiismeretét, akkor egészen elviselhető. Megbékélt a helyzetével.

Aztán indulni készül. Nem fogad el semmit, de azt kéri, hogy imádkozzak érte, hátha az Isten engem jobban meghallgat. Még utána szólok, hogy szerintem őt is legalább annyira hallja. Aztán csatlakozik a társaihoz, elindulnak lassan „haza”.

Én pedig már nem azon tűnődöm, hogy lesz-e meleg odahaza, hanem, hogy az ő helyében én mennyit panaszkodtam volna! Otthon befűtök, megfőzöm a vacsorát, majd csendesen leülve előveszem a rózsafüzért. Közbejárni érte, és hálát adni magamért.

Vighné Kelemen Mária

TEMLOMUNK GITÁROS KÖZÖSSÉGE

A közösséget a gitáros Horváth Zsuzska alapította már vagy egy évtizede egykori Magvetős társaival. Azóta részesei templomunk zenei életének. Hangzatos nevet nem vettek fel, azonban az alapító tevékenységüket Kis Szent Teréz oltalmába ajánlotta. Folyamatosan tanulják a zömmel ifjak által kedvelt újszerű dicsőítő egyházi dalokat, és bemutatják a szentmiséken. A hívek is szívesen énekelnek velük együtt e-stílust követve. Munkájukban jelentős, kedvező változást jelentett L. Nagy Edina énekléssel kísért hangszeres (elektromos orgona) játéka, amellyel még élményszerűbbé vált előadásuk. Tamás atya kérésére kéthetente szolgálnak a vasárnap esti szentmiséken. A csoportnak régóta tagjai Göndics János és Jánosné, leányuk Ágnes, Für Tamás és felesége, Anita, Balogh András és felesége Bea, és Bognár Ilona, valamint a fiatalok, Csonka Laura és Izabella és Dömötör Zsóka. A kórus oszlopos tagjaként a szereplések hangosítási feladatait Lakatos József végzi nagy odaadással.

M. Zs.

TÁVOLRÓL SZERETNI

Hogyan is telik a karácsony, amikor párszáz kilométer választ el a szereteteinktől az év egyik legszebb és legfontosabb ünnepén? A külföldi munkavállalásnak számos előnye és hátránya van. Más itt az ünnepvárás és a karácsony. Bár otthon is lejárvuk a lábunkat megfelelő ajándékokért, keresgéljük a jobbnál jobb ételrecepteket és a piacon harc megy a legszebb és legzöldebb fenyőfáért. Hiába fogadjuk meg minden ünnep után, hogy jövőre másként lesz. Az Úr születésének titkát, valamint szereteteinkhez való nagyobb odafordulást helyezük előtérbe.

Az enyém másként alakult. Az idei karácsonyom a második, amit a családom és a párom nélkül töltök el. Bár édesanyám velem volt tavaly, és ez nagy kincset jelentett. Mégis azok a dolgok hiányoztak a legjobban az életemből, amik nem voltak velem és mellettem. Ausztriában egy szállodában dolgozom heti 6 napot, napi 8 órát. A karácsonyi időszak csakúgy, mint otthon, a mi szállodánkban is mozgalmas. Sürgés-forgás, mindennek tökéletesnek, a vendégek igényeinek megfelelőnek kell lenni! Már tudom, mióta nem vagyok részese, milyen nagy ajándék otthon a bejglisítés vagy a családdal együtt díszített fenyőfa.

Ahogy telnek az évek, a megsokkolt családot jelentő személyeket idővel pótolja az az ember, akit a szívünk választ. Én nehezen éltem meg, hogy nem tudtam és most sem tudok együtt ünnepelni a párommal. Jó lett volna, ha együtt, egymás kezét fogva sétálunk el az ünnepi szentmisére, látogatjuk meg egymás családját, fogyasztjuk el a gondosan a sok szeretettel elkészített karácsonyi menüt. Ehelyett egy telefonbeszélgetés, egy szép muzsika jut nekünk, ami megmelengeti a szívünket.

A szentestét kollegáinkkal egy kellemes vacsora mellett töltöttük. Néhány óra beszélgetés és koccintás után én még szükségét éreztem, hogy az éjféli szentmisén is részt vegyek. Ha időm engedi, eljárók a szentmi-

sékre, néha rózsafüzért imádkozok. Sokszor a templomban tudok lelassulni, megbékélni. Megbékélni. Ez nagyon fontos. Megbékélni az adott helyzetünkkel, a körülöttünk történetekkel, azzal, hogy a tiroli karácsony sokkal szerényebb szívet követel. Szerénységet és alázatot, nincs itt a biztos pontot jelentő család, szerelem, csak a szívünkben.

Azon gondolkodom, melyik könnyebb, közelebb vagy távolról szeretni? Sokunknak nem sikerül mindig az önzetlen és tiszta szeretetet gyakorolni embertársainkkal. Akkor könnyebb talán, amikor ott vagyunk egymás mellett, van lehetőségünk kimutatni, ha kell kimondani, hogy fontos vagy nekem, bízhatok bennem, szeretlek. Ne várjunk, míg fenyőillat lengi be a nappalít. Ne várjunk vele a szeretet ünnepéig, elvégre nem időszakos a szeretet. Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy ebben az időszakban nem arra fog emlékezni, hogy milyen jó ételeket evett, italokat ivott és hogy milyen drága ajándék volt a fa alatt becsomagolva a számára, hanem a kellemes és megnyugtató

érzésre, amit egymásban és magunkban tudunk kelteni. Milyen igaza volt! Ne csak decemberben tudjunk hálások lenni a szüleinkért, a gyermekeinkért, egy támogató barátért vagy a társunkért!

Szép az ausztriai karácsony, szemet gyönyörködtető kilátás, vásárokon kínált forralt bor, dízajnosan felöltöztetett karácsonyfa, és a nagy nyüzsgésben a mindennapos munka. Erős a hiányérzet, amit már nem sokszor szeretnék átélni! Önök, e sorok olvasói kedvezőbb helyzetben vannak, hiszen amikor olvassák ezeket a sorokat, szereteteik körében tölthetik a legmeghitebb ünnepet. Gyónják meg bűneiket, hogy tiszta szívvel várják Jézus megszületését, hallgassák Tamás atya igaz, szívből jövő szavait, legyenek békével a padban mellettük ülővel! Ha tehetik, nyújtsanak kezet a rászorulóknak, éljenek előítéletek nélkül szeretetben és békében!

Kívánok Önöknek egy meghitt, áldott, békés karácsonyt Ausztriából!

Gábor Veronika
Serfaus, Ausztria

Orgoványi Anikó

ÜNNEP

A zúzmarás réten innen, az üveghegyen túl, ott, ahol a hegyoldalak puha hótakaró alatt dédelgetik az apró erdőlakókat, szokatlan sürgés-forgás verte fel a délutáni csendet. Cserregve röpködtek a madarak, futkároztak az őzek, a szavasok, még a róka is előbújt jó meleg odujából.

— Mi történt? Mi ez a nagy felfordulás? — kérdezte borz anyó, álmosan dörzsölgetve a szemét.

— Karácsony lesz hamarosan, s ettől bolydult fel az erdő népe — válaszolta Fürge, a mókus, kidugva fejét a fa odvából.

— Karácsony, karácsony! Az az emberek ünnepe, mi közünk van nekünk ahhoz? — morogta mérgesen

Muff, a vadmacska kandúr, miközben megélesítette karmait a fa törzsén.

— Nagyon is sok közünk van hozzá! — kiáltották többen is. — Nem hallottál még arról, hogy a kis Jézus egy istállónak a jászoljában született, ahol állatok vették körül, és melengették őt a leheletükkel, hogy meg ne fázzon?

— Bizony, voltak ott szamarak, lovak, tehének, birkák és kisbárányok is.

— Meg kecskék is! — vágta közbe Mekk, a hegyi zerge.

— Na, de kik vitték az örömhírt messzi vidékekre? Persze, hogy a madarak! — csipogta büszkén egy kis veréb.

— Úgy bizony! Ezért az emberek ilyenkor ránk is gondolnak, és madárkarácsonyt rendeznek nekünk. Megtöltik eleséggel a madáretetőket, és olajos magvakkal gyúrt pogácsákat aggatnak a fákra.

Rózsafüzér imádság az alsóvárosért

A Nagykanizsa-alsóvárosi ferences templom c. könyv bemutatója

A MINISTRÁNSOK ÉS A ZSOLTÁRÉNEKESEK KIRÁNDULÁSA

Október 27-én kirándulni indult a zsoltárénekesek és a ministránsok kis csapata. Úti célunk ezúttal a Balaton volt. Először Fonyódra vitt minket a vonat. Kicsit még bágyadt volt a társaság a viszonylag korai indulás miatt. A jó poénok és fényképek nem maradtak el az odaúton sem. Miután megérkeztünk első állomásunkra, felbaktattunk a fonyódi kilátóhoz, kihívást keresve természetesen a hosszabb és meredekebb útvonalon mentünk.

Fáradtságos túránk azonban meghozta gyümölcsét: zseniális kilátás tárult elénk a kilátó tetejéről. Miután mindenki pár képet lőtt a tájról és

magáról egyaránt, leereszkedtünk a városba, és ismét vonatra szálltunk. Második állomásunk a siófoki Galérius-fürdő volt, ahol mindenki kipihenhetette fáradalmait. Különböző medencék szolgálták ki igényeinket: a melegebbre vágyók a gyógyvizet medencében és jacuzziban ücsöröghettek. A kisebbek és az infantilis nagyok kipróbálhatták a csúszdát. Volt még sportmedence is a mozogni szeretőknél. Miután mindenki eleget pancsolt, és megszáritotta a haját, bebuszoltunk Siófok központjába. Ott egy kedves, idős házaspár avanszált idegenvezetőnké, akik Tamás atya egykori állomáshelyéről költöztek

Siófokra. Meleg szívvel fogadtak minket, Mancsi néni gondoskodott enni-valóról fantasztikus házi alkotásaival. Rövid sétánk közben hozzá csatlakozva, régi történeteket hallottunk a múltból plébánosokról. A napot közös pizzázással zártuk, majd ismét vonatra ülve hálalt szívvel siklottunk Kanizsa felé.

Köszönjük Tamás atyának és a hitoktatóknak a precíz szervezést, az egész napos kimeríthetetlen energiájukat és a felénk irányuló szeretetüket!

Dömötör Zsóka

NEM SZERETÜNK KIMOZDULNI

Megjött a hideg, az első fagy. Jó a szobában lenni... este van, az ifik lent, elért a megfázás, aludtam délután egy jót, most jó így este, lenni. Már várom a beígért havat. Hallgatom Sion dalait, mert erről szól a hétvégi evangélium... visszatér az Úr! Gyűjtés van a szegényeknek ezen a hétvégén... Nem szeretünk kimozdulni. Legfőképp önmagunkból nem. Tetszetős és kényelmes a megszokottság. Biztosságot is ad. Legyen az gondolat, életvitel, járt út.

Jó látni egy hajléktalant, egy részeg embert meg cigányt is. Zsidót is. Leginkább azért, mert vagy kimozdulásra késztet, vagy még inkább befelé mozdulásra. Ha befelé mozdulok, az bezár: határt, hajléktalant is. Természetesen saját magamat is. Zárt gondolat, eszme, lét. De kinél a kulcs? Ami kint van, az zár be, észre sem veszem... belül maradok, és más irányít.

Nézem saját magunkat így advent elején. Katolikus, templomba járó, hívő létemet és papságomat is.

Bezárultam, megkeményedtem? Határossá, zárttá lettem? Mi fér bele és mi nem? Ki fér bele és ki nem? A hasonló, simuló, a gondot nem okozó, a változást nem noszogató? Bezárttá let-

tem? Szavak játszanak velem, konform, komfort, analóg, ...de mivan ha nem?

Miért válnak emberek, dolgok idegesítővé, zavaróvá? Mert nem mindig analóg, és nem mindig minden komfort. Cikket írtam délután az Aha-ba. Dávid kulcsa nyitni kész, ...amit Ő kinyit azt senki be nem zárja. Nyitható vagyok-e még? A közelgő advent képes lesz-e kinyitni, Jézus szava, ereje, kegyelme, nyit-e bennem valamit?

Csorba Tamás

MIÉRT JÓ MINISTRÁLNI?

47 éves, házasság, kétgyermekes családapa vagyok. Ha tehetem, mindig ministrálok az alsóvárosi templomban, kisebbik fiammal együtt. Mi is a szentmise részesei vagyunk az ol-társzolgálatnál, így közelebb érezzük magunkat Jézushoz. Másrészt életforma, hozzánk tartozik, közösséget teremtem, önzetlenségre nevel. Feltöltődünk az Úr asztalánál való tevékenységünk során.

Szilovics Zoltán

ISTEN ÉS A FIATALOK

A mai fiatalok körében nem túl népszerű a vallás. A Szent József-templom és plébániája jó példa arra, hogy lehet egy jó, hívő diákcsoportot létrehozni. Sok programot szervezünk, hogy minél több fiatal körében terjesszük a hitet és megmutassuk, ebben is jól lehet magunkat érezni. 2018 nyarán sikerült egy jó kis csapatot összehozni és elmenni Medjugorjéba, ahol részt vettünk a Mladifesten. Rengeteg lelki és más örömmel gazdagodtunk. Idén sikerült eljutnunk Pozsonyba és Bécsbe is, ahol szintén sok boldog pillanatot szereztünk magunknak és társainknak. Csak ajánlani tudjuk mindenkinek. Rendszeresen összeül az úgynevezett KÖZI, ez arra szolgál, hogy Istenhez közelebb kerüljünk, de nem a szokásos módon. Fiataljaink elmondhatják problémáikat, gondjaikat, és mi meghallgatjuk egymást, segítünk egymásnak, és jól érezzük magunkat. Kéthetente próbáljuk rendszeresíteni ezt az alkalmat, amit imával kezdünk és zárunk. A csapat fiúkból áll, akik ministrálnak, lányokból, akik zsoltárt énekelnek, valamint minden vállalkozó szellemű fiatalból, akit érdekel.

Balogh András

Boldog karácsonyt!

ÜNNEPI MISEREND

December 24., hétfő, karácsony, szenteste:

18 óra
22 óra (Palin)
24 óra

December 25., kedd, karácsony első napja:

8 óra (Palin)
10 óra — közreműködik a Szent József Kórus
18 óra — gitáros mise

December 26., szerda, karácsony második napja:

8 óra (Palin)
10 óra — közreműködik Jakóbics Árpád hegedűművész
18 óra — gitáros mise

PLÉBÁNIAI TANÁCSADÓ TESTÜLET

Plébániánk tanácsadó testületének tagjai Varga László megyéspüspök engedélyével 2018. november 25-én, Krisztus, a Mindenség Királya főünnepén tették le esküjüket.

Elnök:

Csorba Tamás plébános

Testületi tagok:

Babati Katalin
Dr. Balogh Attila
Bálint Pál
Dömötör Géza
Endrei Tamás
Győri Bernadett
Dr. Kökényes Julianna
Lábodi István
Maresch Dániel
Dr. Tódor Enikő

Hivatalból tagok:

Domján József kántor
Gyenes Edit hitoktató
Turi Józsefné irodavezető
Vighné Kelemen Mária hitoktató

December 27—28.:

Nem lesz szentmise

December 29., szombat: 18 óra

December 30., vasárnap, a Szent Család ünnepe:

8 óra (Palin)
10 óra
18 óra

MISEREND

Hétfő: 18 óra

Kedd: 7.30 óra, 18 óra (Palin)

Szerda: 7.30 óra

Csütörtök: nincs szentmise

Péntek: 18 óra

Szombat: 18 óra

Vasárnap: 8 óra (Palin), 10 óra, 18 óra

A SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA ELÉRHETŐSÉGEI

Cím: Nagykanizsa, Ady E. u. 15.

Telefon: 93 787-965, 93 783-671

E-mail:

iroda@szentjosefplebania.hu
plebanos@szentjosefplebania.hu

Nyitva tartás:

hétfőn 9—11, 14—17;
kedden, szerdán és csütörtökön 9—11;
pénteken 14—17 óráig.

2018-ban az utolsó hivatali idő:

december 20-án 9—11 óráig.

2019-ben az első hivatali idő:

január 3-án 9—11 óráig.

KÖZÖSSÉGEINK

Megnevezés
Bérmálkozók
Énekkar
Férfi imacsoprot
Ministránsok
Rózsafüzér-társulat
Mária-kör
Olvasó kör
Szegély imacsoprot

Vezető
Gyenes Edit
Domján József
Lábodi István
Tamás atya
Csáki Lászlóné
Gyenes Edit
Dornbach Borbála
Tamás atya

A foglalkozások ideje
Hétfőn 14 óra
Hétfőn 16 óra
Minden 2. kedden 19 óra
Alkalomszerű
A hónap 1. pétejkén 17 óra
A hónap 1. keddjén 16.30 óra
A hónap 2. hétfőjén 19 óra
Pénteken 16.30 óra

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja:

Szent József Plébánia, Nagykanizsa
www.szentjosefplebania.hu
www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/

Felelős kiadó:

Csorba Tamás plébános

Szerkesztő:

Mónai Zsuzsanna

Az újságot írták:

Csorba Tamás, dr. Balogh Attila,
Für Tamás és Anita, Gábor Veronika,
dr. Kaszás Gizella, dr. Kökényes Júlia,
L. Nagy Edina, Mónai Zsuzsanna,
Vighné Kelemen Mária

A fényképeket készítették:

Bálint Pál, Göndics Jánosné, Lengyák András

Tördelőszerkesztő:

Lengyák András

Kizárólag belső használatra!

